

Türkiye Cumhuriyeti'nin Tuzığa Düşürüldüğü Dönem

Prof. Dr. Ali Demirsoy

Bir ülkenin ya da toplumun doğru karar vermesi ve geleceğini düzenlemesi için geçmişini doğru değerlendirmesi kaçınılmazdır. Bunun için de birbirini izleyen üç hususun yerine getirilmesi gerekir: Geçmişin arşivlenmesi, yaşananların geçmişle ilintisinin doğru kurulması ve geleceğe yönelik tasarımlar için bu bilgilerin dikkatle kullanılması. Bütün bunların yerine getirilmesi ve uygulanması profesyonel olarak uzmanlaşmış kurumlar tarafından (başta dışişleri bakanlığı olmak üzere) yapılır ve bilimsel kuruluşlar da (bu cümleden olmak üzere üniversitelerin ilgili bölümleri başta olmak üzere) bu konuda çeşitli görüşler üreterek, geçmişte yaşananları, bugüne olan etkilerini değişik açıdan irdelerler.

Ancak demokratik düzenlerde -oylama ile hükümetlerin değiştirilebildiği ülkelerde- halkın da bu gelişmelerden ucundan-kıyısından haberi olması gerekir. En azından orta eğitim ya da yüksek eğitimde genel anlamda, insanların, bu ülkenin geçmişteki bağlantıları ve kararlarından kabaca da olsa fikir sahibi olması gerekir ki, seçimini doğru yapabilsin. Bilgisiz ve meraksız bir insan ile bir görme özürünün seçeceği yolu doğrulukla bulması hemen hemen aynıdır. Geçmişini bilemeyenler gelecekteki konusunda doğru karar veremezler. Buradan çıkaracağımız önemli bir sonuç da: Eflatun (Plato)'nun Devlet adlı eserinde yazmış olduğu gibi, devleti idare edecek kişilerin bilgili, seciyeli ve ahlaklı, zeki insanlardan seçilmiş olma koşulunun çıkarılmasıdır. Buradaki yaklaşım, bugünkü demokrasi tanımına çok da uygunluk göstermez. Çünkü günümüzün demokrasi tanımlanmasının hiçbir yerinde yöneticilerin ahlaklı, bilgili ve iyi yetiştirilmiş olması gibi bir koşul mevcut değildir.

Bir insanın ya da zümrenin yönetimi ele alması için, her ne yolu kullanırsa kullansın (açıkça yasalara ters düşmedikçe; hatta zamanımızda birçok ülkede yasalara, ahlaka ve mantığı ters düşse de) yeterli oy alması, bu zümrenin bu ülkenin geleceğini yönlendirmesi açısından yeterlidir. Batı demokrasisi ve özellikle Türk demokrasisi için bu tanım tümüyle geçerlidir. Ancak kuzu postuna bürünmüş kurtların egemen olduğu bir dünyada, kuzu rolünü üstlenmenin, daha doğru bir tanımla koyun rolünü üstlenmiş toplumların geleceği kurban olmasından öteye geçemeyecektir.

Bu toplumlarda -bugünkü haliyle tanımlanmış- demokrasi o ülkenin güdülmesi demek olacaktır.

Dünyada demokratik ülke kimliği taşıyan kaç ülkenin, bağımsız olduğunu, kurtların izni olmadan bir adım bile atabildiğini düşünürsünüz? Böyle bir ülke yok. Dünyayı demokrasi ve insan hakları havariliği ile terbiye etmeye kalkışmış, özünde kendi demokrasisini bile belirli sayıdaki uluslar arası şirketlerin güdümüne sokmuş birkaç ülkenin egemenliği söz konusudur. Ambargoyu da bunlar koyar, ticareti de bunlar yönlendirir, bir ülke işgal edilecekse bu ülkeyi de (koyunların askerlerini de yerine göre parasını da kullanarak) onlar işgal eder, bir yer devlet olarak tanınacaksa bu ülkelerin izniyle tanınır; hatta kuzu-koyun rolünü üstlenmiş güya bu demokratik ülkelerin hükümetlerini -şu ya da bu yolla halkını manüple etmek suretiyle, olmaz ise gizli ya da açık askeri güç kullanarak seçtirir, devirir, değiştirir.

Bu ülkelerin geçmişten gelen iyi bir tarih ve siyaset bilgisi vardır. Geçmişini unutmazlar, geleceği de biriktirmiş oldukları bu bilgilerle çok kurnaz olarak tasarlarlar. Başarılarının sırrı da bu işleri yapacak kişileri özenle seçmeleri ve yetiştirmiş olmalarından kaynaklanır. Hâlbuki kendini demokratik ülke safında gören kuzu ülkeler, her seçim döneminde bu işleri izlemek ve duruma göre çözüm yolları üretmekle yükümlü olan kurumların en az üst düzey yöneticilerini A'dan Z'ye değiştirir, çok defa da, halkın oyları ile geldi safsatası ile kurtlar ülkesinin adamlarını iş başına yerleştirirler. Parazit vücuda

ustalıkla yerleştirilir. Birçok tırtıl, vücudunun içine parazit sinek ve arılarla yumurta yerleştirildiğinin farkına varamaz; bu larvalar sinsi sinsi gelişir ve bir gün patlayarak etrafa saçılır. Tırtıl için yapacak bir şey yoktur; yolun sonuna gelinmiştir. Parazit arı, en uygun evreyi ve en uygun zamanı seçmede uzmanlaşmıştır. **Batı'nın stratejisi parazit stratejisidir: Sessiz, kurnaz ve sabırlı.**

TÜRKİYE NE ZAMAN BATAĞA SAPLANDI?

Birçok insan, özellikle tarih bilincinden ve bilgisinden yoksun kesim (denebilir ki halkımızın çok büyük bir kısmı), şu son günlerde yaşanan talihsiz olayların nedenini son birkaç on yıla bağlamakta. Yumurtanın tırtılın içine ne zaman konduğunun farkında bile değildir. Esasında yaşadıklarımız, sancılarımız, kıvrınmalarımız, yıllarca tırtılın içinde sinsi sinsi büyüyen larvaların, konukçuyu parçalama ve deşilme zamanının geldiğini işaret etmektedir. Bundan sonra yararı olur mu olmaz mı onu bilemem; ancak buraya nasıl geldiğimizi görmek açısından, geçmişimizle ilgili önemli bir olayın ve bugün yarattığı sonuçları irdelemek istedim. Yakın zamanda yaşayacaklarımızın nedenini daha iyi anlama açısından, bu sürecin irdelenmesi -ne yazık ki- yalnızca merakınızı gidermesi için yararlı olur.

Herkesin bildiği gibi, Almanya'nın çok çeşitli vaatleri; Osmanlının hayalperest, bir koyup bin alma peşinde olan paşa ve devlet adamlarının basiretsizliği sonucu Birinci Dünya Savaşına girdik ve büyük toprak yitirilmesi ile birlikte, bugün yaşamakta olduğumuz topraklarımızın, bugün politikacılarımızın akşam sabah yatıp kalkıp stratejik dostlarımız olarak ilan ettikleri devletlerin acımasız bir şekilde işgaline uğradık. Bu bataklıktan adı geçen ya da geçmeyen birçok vatanseverle birlikte Atatürk'ün engin devlet adamlığı görüşü ve askeri dehası sayesinde kayıplarla da olsa kurtulduk. Bunu ben ya da Kemalistler değil(,) Atatürk'le bizzat karşı karşıya gelmiş olan devletlerin o günkü devlet adamları da teslim etmektedir. Etmeyenler var mıdır? Vardır: Ülkemizdeki bilinen -çoğu da tutucu kesime mensup- **kronik anti Kemalistler.**

Genç Türkiye Cumhuriyeti'nin bu zorluğu aşmasında birçok ülkenin ve özellikle Sovyet Sosyalist Cumhuriyetlerinin önemli katkısı olduğu da bilinmektedir (bizzat Rusya Devlet Başkanı, Türkiye Cumhuriyeti Millet Meclisinde yaptığı konuşmada bu hususu vurgulamıştır). Doğal olarak bu tarihi yardım iki ülkenin yakınlaşmasını da sağlamış ve bazı anlaşmalarla bu dostluğun pekiştirilmesine gidilmiştir. İşte Türkiye'nin yazgısı (1924?) tarihinde yapılan bir anlaşma ve bu anlaşmanın sonuçları ile çizilmiştir. Birçoğumuzun belki hiç bilmediği ve duymadığı bu anlaşma ve bu anlaşmanın ihlallerinin başımıza açtığı dertleri burada dip not olarak ana hatları ile anlatmaya çalışacağım.

Niye bunu yapıyor diyebilirsiniz? Belki bu yazıyı okuyan olur da, -okuyanlar için sanki çok geç kaldık diyebilirim- en azından çocuklarına, dostu düşmanı, geçmişteki basiretli ve basiretsiz devlet adamlarını tanıtır; Türkiye'nin bugün Avrupa ve Amerika kapılarında neden sürüm sürüm süründüğünü; Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyetini 38 yıl geçmesine karşın neden en yakın bildiğimiz dost ülkelere bile tanıtamadığımızı; Amerika'nın neden Lozan Anlaşmasını tanımadığını, her yıl 24 Nisanda Ermeni Soykırımını tasarısını Amerika Başkanı onaylayacak diye kırk doğurduğumuzu ve ödün üzerine ödün verdiğimizizi; cumhuriyet tarihimizdeki batının ihanetlerini ve düşmanlıklarını; 1946 yılından sonra da Sovyet Sosyalist Cumhuriyetlerinin 180 derece dönerek Türkiye'ye karşı neden tavır aldığını; bölücülerin arkasında açık ya da gizli olarak neden hep -kurtuluş savaşını yaptığımız ülkelerin- durduklarını ve belki de bugün hiç kimsenin anlayamadığı Ergenekon Davalarının nedenini; **Kozmik Oda** araştırmalarının, orduya saldırıların, suikast ihbarlarının kaynağının neden Amerika olduğunu; Kontra Gerilla- Gladio olgusunun kimlerce başımıza sarıldığını; Bush denen başkanlarının Müslümanları neden şeytan olarak ilan etmesine ve ABD Anayasasındaki hükümleri bile çiğneyerek bilmem ne adasında yüzlerce Müslüman'ı 5-6 senedir mahkemeye bir defa bile çıkarmadan inanılmaz kötü koşullarda tutmasına karşın, ülkemizin yöneticilerin hiçbir zaman bunları

kınayan bir açıklama yapamadığını, hiçbir resmi geliri ve ticari faaliyeti olmayan, ayrıca Stratejik ortağı olan Türkiye’de mahkûmiyet giymiş birini, 138 dönümlük bir alanın içindeki malikâne neden özel korumaya almasının mantığını anlatabilme umuduyla kaleme alınmıştır. Neden Balkanlardan Çin’e kadar, kuzey komşularımızdan Afrika’nın ortasına kadar bir ekonomik ve dayanışma birliği kurarak dünya devi olmadık da, batının şamar oğlanı haline dönüştük? Neden komşularımızla olması gereken dostluk bağlantılarını kuramadık ve ticari ilişkilerimizi geliştiremedik; onları stratejik ortaklarımızın insafına ve iznine bıraktık? Bunların hepsi 1940’lı yıllardaki basiretsizliğimiz ile başlar; benzer kadroyla da devam ettirilir. Birlikte olayları izleyelim.

Genç Türkiye Cumhuriyeti ile Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti arasındaki tarihi anlaşma ve ülkemize kurulan tuzak

Türkiye’nin kırılma noktalarından en önemlisi, Atatürk’ün ölümünden sonra, başa geçenlerin uyguladığı politikalarıdır. Doğan Avcıoğlu’nun Milli Kurtuluş Tarihi eserinde belgelerle anlattığı 1940’lı yıllardaki Türk-Sovyet ilişkisi önümüzü görmeye yetecek bilgilerle doludur. 1920’li yıllarda Sovyetlerin Milli Kurtuluş Savaşında bize verdikleri destekten sonra 20 yıl geçerliliği olan önemli bir anlaşma yapmışız (Ek-1). Bu anlaşmaya göre, her iki ülke bundan böyle komşuları ile yapacakları anlaşmaların geçerli olabilmesi için yaptıkları anlaşmaları birbirlerinin onayına sunacaklar. Bu, bize göre çok daha büyük ve etkili olan Sovyetler için aslında önemli bir özveri olmalıydı. Kitaba göre Sovyetler bu anlaşmaya harfiyen uyuyor. Ancak Atatürk’ten sonra İngilizler gelerek Sovyetler’e karşı, Türkiye’nin yetkilileri ile gizli görüşmeler yapıyor. Bu görüşmeler Kafkaslardan Sovyetleri sıkıştırma için yapılacak hareketlerde gerekli yardımın tarafımızdan yapılmasını öngörülmüş.

Görüşmenin metnini İngilizler aynı gün Sovyetlere iletiyorlar. Sovyet idaresi hiç ses çıkarmıyor. Anlaşmanın süresi dolunca büyük elçi Selim Sarper önderliğinde kalabalık bir heyet Moskova’ya gidiyor ve Mareşal Molotov’la (Vyaçeslav Mihayloviç Skryabin) masaya oturuyorlar ve Türk delegasyonu anlaşmadan çok mutlu olduklarını dile getirerek, uzatılmasını talep edince, Molotov İngilizlerle yapılan görüşmelerin metnini, elçimizin önüne koyarak bizimkilere yolu gösteriyorlar. Delegasyon Ankara’ya ulaştıktan sonra, Sovyetlerin, Kars ve Ardahan’ı istediği yönünde talepleri olmuş. Bunun gerçek olduğuna ilişkin birçok yayın olduğu gibi, bunun batılılar tarafından bizim onların kucaklarına oturmamız için bir tertip olduğu da söyleniyor (<http://www.ozgurlukdunyasi.org/arsiv/151-sayi-196/420-boqazlar-kars-ve-ardahan-uzerine-abd-turk-dezenformasyonu>). Türkiye’nin eli ayağı tutuşuyor. Bunun üzerine NATO’ya girerek korunabilme amacıyla, o güne kadar bize oldukça uzak duran Amerika’nın ve her zaman olduğu gibi İngilizlerin ve Fransızların kucacağına oturuyor ve bu güne kadar da kalkamıyor. Uzun zaman da kalkamayacağına benziyor.

Türkiye tuzağa düşmüş, yuları kaptırmıştır.

ABD, Milli Eğitim Politikamızı yönlendirmek için yetkili dört kişiden oluşan bir uzmanlar heyeti kurulmasını önermiş, bu uzmanların kararları 2 - 2 çıkarsa Amerikan uzmanın birinin oyunun 2 olarak alınması teklifini getirmiş ve kabul ettirmiş.

Türkiye’yi kurtaracak proje olarak bilinen **Köy Enstitülerinin kapatılması**nı zorunlu kılmıştır.

NATO’ya girebilmek için zorunlu din eğitiminin yapılmasını talep etmiştir.

Marshall yardımı ile Türkiye’ye 180 milyon dolar vereceğini; ancak bundan böyle bu yardımı denetlemek için hiçbir izin almadan gizli istihbarat elemanlarının, denetçilerinin, siyasi gözlemcilerin her yere girip çıkabileceklerini kabul ettirmiştir. Daha sonra Marshall gibi bir general olan, Hiroşima

ve Nagazaki'ye atom bombası atılması kararını veren, 1948 yılında İsrail'in kurulmasını destekleyen, Soğuk Savaş dönemini başlatan ve CIA'yı kuran Truman devreye girerek **'Truman Doktorini'** adı altında yarayı iyice derinleştirdi. Kongre'den Yunanistan ile Türkiye için 400 milyon \$ kullanma izni istedi. Kongre'nin 22 Mayıs'ta bu isteğini kabul etmesi üzerine Türkiye'ye 100 milyon, Türkiye'nin neredeyse sekizde biri olan Yunanistan'a ise 300 milyon \$ yardım yapılarak iki ülke arasındaki husumetin körüklenmesi sağlandı. Esasında ABD, Fransa ve İngiltere, 1941-44 arasında, Türkiye'yi kendi yanlarında savaşa sokmak için yaptıkları bütün girişimlerin sonuçsuz kalmasını bir türlü unutmamışlardı.

Rockefeller, dönemin ABD Başkanı Eisenhower'e 1956 yılında yazdığı mektubunda şöyle anlatıyor:

"Bu ülkelere yatırım yapan kapitalistlerimiz, teknik ve diğer uzmanlarımız az gelişmiş ülkelerin milli ekonomilerinin bütün dallarına girmeli, onları bizim çıkarlarımıza göre yönlendirmelidir."

Askeri yardım yapacağım diyerek (kredili ve hibe yoluyla) 2. Dünya Harbinde elinde kalan, üretimi durmuş, yapıldığı fabrikalar kapanmış, miadı dolmuş araçları (hurdaları) bize vermiş; bunları Amerika'da teslim edeceği, taşımaya karışmayacağı koşulunu getirmiş; yedek parça için garanti vermediği gibi; gerekli olanlara da yüksek ücretler (en az 5-6 kat fiyatla) istemiş; bunlar yetmiyormuş gibi bu silah ve araçların kullanımını Amerika'nın iznine bağlamıştır. ABD ile 1945'te yapılan anlaşmanın ardından Türkiye ödünler vermeye başladı ve 27.2.1946'da yapılan 10 milyon \$'lık askeri anlaşma ile kazık kızığa kondu; yıl ve yıl kazık genişleyerek ve daha derinlere girerek sonunda kalbimize dek saplandı. Türkiye'deki (Kayseri) o devrin en önemli uçak fabrikasını ve yeni kurulmakta olan askeri gereç ve donanım fabrikalarının kapatılması sağlandı.

Faiziyle geri ödenme koşuluyla gerek askeri ve gerekse ticari kredilerin, yayın yoluyla Türk halkına halka Amerika Hibesi olarak tanıtılma zorunluluğunu getirildi.

Ayrıca Türkiye 11 Mart 1947'de **IMF**'ye, 14 Şubat 1947'de **Dünya Bankası**'na üye oldu.

Türkiye'nin yediği diplomasi kazığının bir benzeri de dünyayı sömüren bu iki kuruluşa üye olmasıyla başladı. Ürettiğimiz birçok malı hatta tavuk etini bile ithal etmeyle batağa saplanmaya başladık. Daha sonra 1954'lerde Türkiye'de demokrasi tehlikeye girerse Amerika'ya müdahale yetkisi verdik. Esasında buradaki demokrasi havariliği Türklerin demokrasininin tehlikeye girmesi değil, o günkü koşullarda sola kayma tehlikesinin önlenmesiydi. Çünkü bu anlaşmadan sonra ikisi ihtilal olmak üzere demokrasiye müdahale olarak bilinen en az 4-5 müdahaleye bu dostlarımızın sesi çıkmadığı gibi, özellikle 1980 cuntasının arkasında bu kadim dostumuzun olduğu birçok çevre tarafından kabul edilmektedir.

Büyük bir olasılıkla o tarihten bu yana Amerika ile aramızda yapılmış gizli anlaşmaların içeriğini hiçbir vatandaşımız bilmiyor. Hissettiğimiz kadarıyla, eğer içeriklerini bilseydik birçoğumuz geceleri uyuyamazdık. O gün bu gün ne askeri ne de ekonomik bağımsızlığımızı ilan edemedik ve her bağımlı ülke gibi taviz üzerine taviz verdik. Bir imparatorluğun siyasi mirasına da sahip çıkamadık. Geldiğimiz noktada, attığımız adımın bile Amerikalılar tarafından denetlendiği korkusu ya da paranoyası ile bunalıma düştük. Yazarlarımızı, yatırımcılarımızı, siyasilerimizi, okurlarımızı, çizerlerimizi (örneklerini çok gördüğümüz için) birer Amerikan ajanı olarak görmeye başladık. Siyasilerimizin en ufak bir girişimde bile Amerikan Başkanının yanına giderek, baş başa bir şeyleri konuşması, yasal olarak yanlarına almaları gereken yetkilileri bu konuşmalara ortak etmemeleri bu kuşkularımızı azdıran ve perçinleyen hareketler olarak görülmeye başlandı. Zaman zaman Amerikan kökenli belgelerin yayın dünyasına verilmesi ve burada yazılı olanların zamanla başımıza

geldiğini görünce paniğe de kapıldık diyebiliriz. Ne yazık ki, Atatürk Cumhuriyeti, halkı, yöneticileri, hatta güvenlik güçleriyle bir adım atarken bile “Amerika ne der?” vehmine tutuldu.

Aslında son 2 yıldır Ortadoğu’da yaşanan olaylar ve hareketler, bu coğrafyanın tarih boyunca yaşadığı kanlı, hileli, desiseli, çok ortaklı, çoğu zaman akıl ve izandan yoksun dogmaya dayalı acı olaylardan pek farklı değil. Bu coğrafyanın kaderini değiştirecek bir devlet adamı gelmişti, onun dünya görüşünü de ne yazık ki elimizle dogmatiklerin kirli ellerine teslim ettik. Tunus, Cezayir, Libya, Mısır, Yemen, Suriye, Irak, İran, Pakistan, Afganistan şu ya da bu şekilde anlatmaya çalıştığımız güçlerin ve onların bu coğrafyadaki açık ve gizli işbirlikçileri ile kargaşa içine itildiler. Yanlış tanımlardan yanlış sonuçlar çıkacağı için bu coğrafyadaki olaylara da bu coğrafyanın yöneticileri tarafından doğru tanı konamıyor. Çağdışı görünümü, yaşam tarzı, inancı olanların sandıktaki oy sayılarının demokrasinin vazgeçilmez belirleyici bir kuralı olduğu düşüncesine saplanmışız.

Belli ki, dünyada dünyanın gündemini belirleyen bir kesim bunu böyle anlamıyor. Demokrasiyi elit (aydın, bilgili ve üretici) insanların bir idare sistemi olarak görüyor. Bu nedenle de Mısır’daki el değiştirmeyi darbe olarak kabul etmiyor; Suriye’ye de çıkarlarına karşı olsa bile sert önlemler alamıyor. Kendi içindeki ülkelerde, örneğin Avusturya’da bir zamanlar oy üstünlüğüyle hükümet kurmuş olan, aşırı ırkçı tutumuyla kendini tanıtan partiyi, baskıyla palas pandiras aşağı aldılar. Bizimkiler o aşağı almayı ayağa kalkarak alkışlamışlardı. Mısır’da halkına, şeriat düzenini getirmeye çalışan, dünya görüşü olarak toplumu Ortaçağın da gerisindeki bir anlayışa sürüklemeye hazırlanan bir yönetimi hiç bir zaman yerleşeceğine inanmadığı demokrasi safsatası ile korumaya batı dünyası hiç yeltenmedi. Bu durum bu bölgedeki din simsarlarını açıkça korkutmuş olmalı ki, ülkelerinin önemli sorunlarını bırakarak, bu ülkelerin içindeki olaylara müdahale etme gereğini duymaya başladılar. Korkunun ecele yarar olmadığını yakında bu coğrafyanın yönetimleri acı bir şekilde göreceklerdir.

Mısır’daki gerici yönetimin arkasında duranlar, tarihsel bir gerçeği galiba bilmiyorlar. Şu anda Mursi’nin arkasında duran Mısırlıların çoğunluk Müslüman Kardeşler üyesi olduğu bilinmektedir. Pekâlâ, Müslüman Kardeşler neyin nesidir? Süveyş Kanalı, İngiltere ve Fransa denetimindeydi; önemli gelir elde ediyorlardı. Cemal Abdülnasır 1956 yılında ülkesinin ortasından geçen Süveyş Kanalını millileştirmeye kalkıştığında, durumun ciddiyetini çıkarları açısından anlayan Amerika ve Sovyetler Birliği, İngiltere-Fransa ve İsrail işbirliğine karşı cephe aldı; bu üçlü savaşı kazansalar da sonuçta kanalı terk etmek zorunda kaldılar. Ancak bölgeyi gelecekte denetim altında tutabilme için, Amerika CIA teşkilatı tarafından ülkeleri içten içe kemiren bir örgütün kurulması gerekiyordu, işte bu amaçla Müslüman Kardeşler örgütü kuruldu. Bu örgüt daha sonra Mısır’ın demokrasi hareketlerine ve millileştirme hareketlerine karşı İsrail’den yardım dilenen örgüttür.

Bu açıdan bakıldığında Mursi’nin seçmenlerinin büyük bölümünün aslında sadece Mısır kimliği taşıdığı, ancak göbek bağının Amerika olduğu anlaşılır. Bu durumda da demokratik bir çoğunluğun hakkından söz edilemez. Amerika’nın başka ülkelerdeki çıkarları ve operasyonları için bağrında sıkı sıkıya koruduğu, seçimlerde önemli etkilere neden olan Cemaat Liderlerinin durumu da farklı değildir. Demokrasi insanın hür iradesi ile verdiği karardır; bağlı olduğu cemaat ve etnik kimliklerin yönetiminde, özellikle kökü yabancı ülkelerin denetimindeki örgütlenmelerin yönlendirilmesi ile verilecek kararlar değildir. Din istismarcılığı yapan ve etnik kimlik ile yola çıkan hiçbir yöneticinin, yönetimin, buna laik görünüp de uygulamalarında anti laik olan hiçbir yönetimin gerçek demokrat olamayacağı gerçeği hemen anlaşılır. İşte bu nedenle, kimse bu ülkelerin demokrasisine ve bu ülkelerin demokrasi sözcüğünü ağızlarından bırakmayan yöneticilerine inanmıyor.

Batı destekli yöneticilerin egemen olduğu coğrafyalarda şu ünlü oyun hep oynanır:

Sular yükseldiğinde balıklar karıncaları yer; sular çekildiğinde de karıncalar balıkları. Ortadoğu'da kimin balık kimin karınca olduğu yakında anlaşılır. Bu coğrafyadaki halk hareketlerinin balıklar tarafından mı yoksa karıncalar tarafından mı gerçekleştiğini anlayacağız. Kullanılan orantısız güç balıkların ya da karıncaların etkinliğini önlese bile, suyun değişimini asla değiştiremeyecektir.

Bu coğrafya neden hiç durulmuyor, huzura kavuşmuyor?

Bu sorunun yanıtını, M.Ö. 427 yılında doğmuş olan, Sokrates'in öğrencisi, esas adı Aristacles olan Eflatun (**Plato**), ilk olarak yazmış olduğu Cumhuriyet (Devlet) ve daha sonra yazmış olduğu Yasalar adlı kitabında veriyor ve bakın ne diyor:

- **“Demokrasinin esas prensibi, halkın egemenliğidir. Ama milletin kendini yönetecekleri iyi seçebilmesi için, yetişkin ve iyi eğitim görmüş olması şarttır. Eğer bu sağlanamazsa demokrasi, otokrasiye geçebilir. Halk övülmeyi sever. Onun için, güzel sözlü demagoglar, kötü de olsalar, başa geçebilirler. Oy toplamasını bilen herkesin, devleti idare edebileceği zannedilir. Demokrasi, bir eğitim işidir. Eğitimsiz kitlelerle demokrasiye geçilirse oligarşi olur. Devam edilirse demagoglar türer. Demagoglardan da diktatörler çıkar.”**

İki bin küsur yıl önce yazılmış kitaplarda, günümüz yöneticilerinin tanımını ve demokrasi söylemi ile halkın nasıl aldatıldığını görme doğrusu ilginçtir... Aslında Eflatun, bugün hem bizim hem de Ortadoğu ülkelerinin içine düştüğü (tarihsel) durumu açıklayan iki cümlesi ile de anılır:

- **“Aldanmaya en elverişli bir yaşta yalanla yoğrulmak, işe, cehaletle başlamaktır. Çünkü 'Gerçek yalan' cehalettir”.** Ve ekler:
- **“Çocuklar, gelenek ve göreneklerin masalları ile değil, iyiyi amaçlayan yurt ve ahlak bilgisi ile eğitilmelidir.”**

Dün söylediğini bugün inkâr eden ya da tersini yapan, haklı çıkmak için doğru olmayan beyanlarda bulunan, belgeler üreten yöneticiler ne yazık ki bu kokuşmanın odak noktalarını oluşturmaktadır. Türkiye ve coğrafyamızın kargaşalıklar içinde tükenen ülkeleri, bizleri bu bunalımdan kurtaracak siyasi iradeyi ve gelişmeyi bekliyor.

Atatürk'ün manevi mirasını ve dünya görüşünü yaşatanlar bu ülkede bulunduğu sürece umut bitmiş değildir. (Temmuz 2013, Ankara)

Ek-1 : Türkiye ile SSCB arasındaki ilişkileri düzenleyen en sağlam temel, bu dönemde, 18 Mart 1921 tarihli, Moskova'da imzalanan Türk-Sovyet Dostluk Antlaşması'yla atılmıştı. Bu antlaşmaya göre, Sovyet Rusya Sevr antlaşmasını reddediyor, yeni Türk devletinin Misak-ı Milli sınırlarını tanıyarak, Türk-Sovyet sınırlarını kesin olarak saptıyordu. Yine 17 Aralık 1925'te, Paris'te iki ülke arasında bir 'dostluk ve tarafsızlık antlaşması' imzalanmıştı. Bu antlaşmanın en göze çarpan maddesi ise, “Taraflardan herhangi biri saldırıya uğradığında diğerinin tarafsız kalacağı” şeklindeydi. İki ülkenin imzaladığı bu ilk saldırmazlık ve tarafsızlık antlaşması, 9 Eylül 1926'da yapılan bir ek protokolle, sınırların arazi üzerinde de netleştirilmesiyle genişletilmişti. 11 Mart 1927 tarihinde de, Ankara'da imzalanan Ticaret ve Seyrisefain Antlaşması ile iki ülkenin ticari temsilcilikleri diplomatik düzeye çıkarılmıştı. Ayrıca Türkiye ile Sovyetler Birliği, 1928'de, saldırı savaşlarını yasaklayan Kellog-Briand Pakti'ni ortak olarak imzalamışlardı. 17 Aralık 1929'da, 1925 tarihli Dostluk ve Tarafsızlık Antlaşması, Ankara'da yapılan bir protokolle iki yıllığına uzatılmıştı. 7 Mart 1931'de ise, ek bir protokolle antlaşma yürürlüğe giriyor, 30 Ekim 1931'de yeni bir protokolle antlaşma 5 yıllığına daha uzatılıyordu. Yine 1935'te, son kez olmak üzere 10 yıllığına uzatılmıştı. 2. Dünya Savaşı sonuna dek, ilişkilerde dostluk egemendi.